

Att måleriet skulle fungera som alternativ till det talade och skrivna språket med dess maktfullkomlighet och självtillräcklighet, det har en längre tid varit Hertha Hansons önskan och ambition. Hon strävar bort från herraväldet över det sanningssägande språket, bort från dess tydliggjorda orsakssammanhang som i själva verket skymmer en annan, verkligare tydlighet. Hennes konst rör sig mellan skrivande, tecknande och målade, men hennes teckningar och texter har nästan alltid måleriet som grund och referens. Ofta är de också utförda på underlag som brukar anses tillhöra måleriet: linneduk, pannå, galleriets vita väggar. För Hertha Hanson är måleriet den gräns till vilken de andra uttrycken dras.

Hon presenterar flera verk som närmar sig denna gräns utan att bli otvetydiga målningar. I två bilder utförda i grafit på grunderad MDF, *Venerna mot omvärlden* sluter sig långsamt (2008) och *Förklädd till skog* (2008), har ytan blivit ett svärtat djup som mycket väl kunde kallas "färgfält". Först in mot mitten viker detta måleriska bildrum av mot ett linjärt berättande som dock behåller valörrikedom hos en grisaille, en "gråmålning". Pannåerna är tydligt igenkännbara som skogsskildringar men vore svåra att artbestämma som teckningar. I *Like an arrow crossing the void* (2010) går Hertha Hanson annorlunda till väga men uppnår en liknande obestämlighet genom att på obehandlad målarduk brodera ett utdrag ur Gilles Deleuzes och Félix Guattaris barockt allomfattande anti-traktat *Mille plateaux* ("Tusen platåer") från 1980. Citatet talar om att ta avstånd från allt och förvandlas till "intet mer än en abstrakt linje". Trots budskapet bär verket tydliga spår av handen som format bokstäverna och solkat duken. Vinylplast för tillverkning av text, applicerad på duk (2010) består av exakt det titeln anger. Texten har blivit yta, en målning uppspänd på kilram, en bild av den materialitet som kunde ha skapat en läsbar text.

Anders Kreuger,
ur katalogen till utställningen Lunds konsthall presentation, 2010